

Zvonček.

V proslavo „Zvončkove“ desetletnice spisal *Fr. Kolednik*.

OSEBE: Učiteljica. — Jelica, učenka. — Francek, učenec. — Milica, Frančkova sestra.

Godi se na ledini.

1. prizor.

Jelica (poje):

Življenje večno v tebi bije,
kraljica radosti — pomlad,
cvetov nebrojno pestrih klije,
očesec tisoč jasnih sije
v deželi zbujenih livad.

Milica in Francek (pojeta za odrom):

Očesec tisoč jasnih sije
v deželi zbujenih livad,
nebroj v radosti srčec bije
v objemu sladkih sanj in nad.

(Vedno bliže.)

Pa tudi nas ne boš zabila
o, vesna, in prispela boš
in prt cvetan svoj razgrnila,
z njim, mili dom odela boš.

(Medtem, ko Francek in Milica pojeta, stopa Jelica po odru kakor bi kaj iskala. Spredaj na desno se ustavi in gleda na tla. Milica in Francek pripojeta na oder ter zagledata Jelico.

Gresta k nji, ona jima pokaže cvetoč zvonček, rekoč):

Jelica: Pomlad je že dahnila v našo milo domovino. Zvončka je poslala, da nam pove to radostno novico. Glejta, kako nežno pozvanja, kako mu cvet trepeče, ker čuti našo bližino.

Milica in Francek (začudena gledata).

Milica: Ej, dajmo ga izrvati! Ponesemo ga bolni sestrici. Kako ga bo vesela!

Francek: Saj res; vesela bi ga bila Anica. Prvi cvet — kako se ga vedno veseli!

Milica (se pripogne, da bi izrvala zvonček).

Jelica (jò zadrži): Nikar, Milica, nikar! Glej, kako trepeče. Boji se nas. Kdo ve, kdaj se je vzpel iz te mrzle zemlje; tudi on se veseli božjega solnčeca. Zakaj bi ga trgali? Res bi se Anica veselila, ali kmalu bi ga zavrgla. Zvončka bi ne bilo več, in prazna bi bila ta ledina. Tako pa bo cvetel in vonjal še naprej.

Francek: Saj res. Anica bo kmalu vstala, potem pa pride sama sem. Gotovo bo bolj vesela, če pojde ona k zvončku kakor pa, da bi on moral k nji.

Milica (tožno): Uboga Anica!

2. prizor.

(Odzadaj pride učiteljica. Otroci jo pozdravijo.)

Učiteljica: Kaj pa delate tu, ljubi otroci?

Vsi (molče).

Učiteljica (prime Jelico za roko in jo vpraša): Kaj delaš tu? Nikar se me ne boj. Saj hodiš v šolo, ne?

Jelica: Da, v tretji razred.

Učiteljica (Francku): In ti?

Francek: V drugi razred.

Učiteljica (Milici): In ti, mala, tudi?

Francek: Ne, ona še ne hodi v šolo. Ampak sestrica Anica obiskuje že tretji razred.

Učiteljica: Kje pa je ona?

Francek: Bolna je. Že teden dni je bolna. Ravno smo ji mislili nesti ta zvonček.

Učiteljica (ga uzre): Oh, saj res; zvonček! Kako lep je! Pa zakaj ga ji niste nesli?

Vsi (molče).

Učiteljica: Je li, se vam smili?

Jelica: Ah, jaz sem rekla, da ne. Škoda bi ga bilo, ker je gotovo tudi on vesel, da je zaživel. In tako lepo nas pozdravlja, pa sem dejala, da bi gotovo bila Anica bolj vesela, ko bi videla tukaj cvetočega, kot pa doma utrganega. Saj kmalu ozdravi.

Učiteljica: O, blagi otroci! Res, veselje ste ji hoteli napraviti, pa vendar pravi Jelica prav. Kako škoda bi ga bilo. Kako bi jokal, ko bi prišla smrt pa bi zahtevala: Ti, Francek, ali pa ti, Jelica, idi z menoj! Kaj ne?

Otroci (pritrdijo).

Učiteljica: Ampak mi bomo Anico vseeno razveselili z zvončkom. Ne sicer s tem, saj bo bolj vesela, ko pride lahko sama do njega. Ali jaz imam zvonček, ki pojde rad in lahko k nji, pa se ne bo jokal. In ravno tako ga bo vesela.

(Pokaže jim 1. zvezek „Zvončka“.)

Vsi: Oh, kako je lep. Saj res; „Zvonček“ je!

Učiteljica: Kaj ne, lep zvonček.

Jelica: Anica ga bo gotovo vesela. Jako rada bere lepe pesemce, povesti in lepe podobe ima rada.

Učiteljica: Glejte, in vse to ji prinaša ta „Zvonček“! Glejte! (Kaže podobe.)

Vsi: Ej, kako je to lepo. Prosimo, idimo k Anici!

Učiteljica: Da, gremo k nji! Ali glejte, ta „Zvonček“ ni samo lep, tudi dober je. Ta cvete in dehti vse leto, tudi pozimi in ravno zdaj je zagledal deseto pomlad. In kako so ga otroci veseli. Saj ima vse, kar jim ugaja. Prosite svoje roditelje, da vam ga naroče, da bo tudi na vaših gredicah cvetel in dehtel. Sedaj pa zapojmo tisto o „Zvončku“, saj jo znaš ti, Jelica?

Jelica (pritrdi).

Učiteljica: In ti Francek?

Francek: Tudi.

Učiteljica (Milici): Ti pa ne znaš, kaj ne da; boš pa poslušala.

Milica: O, znam, znam. Anica me je že naučila. In večkrat jo pojemo.

Učiteljica: No, potem pa pojmo. (Pojo):

O, dragi, nežni zvonček,	Oj, poj, le poj o vesni,
pozdravljen bodi mi,	ki pride čez goró,
glasnó, ljubó pozvanjš	zbudi cvetov tisoče
v pozdrav povesodi mi:	in nadej v srcih sto:
cin, cin, cin, cin, cin, cin —	cin, cin, cin, cin, cin, cin —
zvonkljš mi sred ledin.	zvonkljš mi sred ledin!

V radost si srcem mladim,
prijatelj, zvonček ti,
budiš spomine starim
na njih pomladnje dni:
cin, cin, cin, cin, cin, cin —
zvonkljš nam sred ledin!

Učiteljica: Sedaj pa idimo! Dal Bog, da bi „Zvonček“ bil v veliko veselje bolni Anici, pa tudi zdravim otrokom in tudi starim prinašaj zabave in veselja!

Vsi: Z nami, naš „Zvonček“! (Odidejo.)

(Zastor pade.)

— Za pustni čas —

